

Rugăciunea mahomedanului

Un adept conștiincios al lui Mahomed își face rugăciunea de cinci ori zilnic. După ce s-a spălat sau dacă apa nu există (ca, de exemplu, în pustie), după ce s-a frecat cu nisip, își întinde pe pământ covorul de rugăciune sau haina, îngenunchează, își întoarce fața spre direcția unde este situată Mecca și rugăciunea poate să înceapă.

Această activitate o face așa de punctual ca mâncatul și băutul. Niciodată nu va uita să se roage, fie că este acasă sau la afaceri sau în călătorie. Dar această rugăciune nu exercită niciun fel de influență asupra vieții sale. Mahomedanul minte, înjură, comite delictе îngrozitoare și – se roagă. Este numai o obișnuință, o îndatorire impusă lui din tinerețe, nimic altceva. În timpul războiului am întâlnit odată un mahomedan prizonier, care venise în lazaret din cauza unei boli rele, murdare. El nu avea niciun sentiment pentru viața sa păcătoasă, din cauza căreia se alesese cu boala, dar în împlinirea rugăciunilor sale era tot așa de serios ca cei mai buni dintre tovarășii săi de credință. Despre o ceată de arabi se povestește că a atacat odată un grup de călători, i-a jefuit și i-a făcut prizonieri. Apoi, când a venit ora de rugăciune, toți au îngenuncheat și s-au rugat. După aceea li s-a comunicat prizonierilor printre înjurături că vor fi omorâți toți, dacă nu plătesc o răscumpărare bogată. Aceasta este rugăciunea mahomedanului.

Nu este nevoie să amintim că o asemenea rugăciune nu are nicio valoare înaintea lui Dumnezeu.

Dar cum rămâne cu rugăciunile din obișnuință, care sunt rostite în general în creștinism? Au ele mai multă valoare înaintea lui Dumnezeu, decât cele ale unui mahomedan? Că învățăturile islamului despre Dumnezeu și despre starea omului înaintea Sa sunt fundamental greșite, aceasta o știe oricine care este instruit în adevărurile eterne ale creștinismului și cunoaște doctrina lui Mahomed, care nu-l recunoaște decât pe Allah, atotputernicul, și nu vrea să știe nimic despre Isus Hristos și a treia Persoană a Dumnezeirii, Duhul Sfânt. Deci, în această privință există cu siguranță o deosebire între rugăciunile din obișnuință ale mahomedanului și cele ale creștinului de nume. Căci învățătura lui Mahomed este rea din capul locului, în timp ce creștinul de nume se declară, totuși, cel puțin, de partea învățaturii creștine. Dar repet: ce valoare are înaintea lui Dumnezeu rugăciunea din obișnuință a creștinului de nume? Nu trebuie să spunem atunci că nu are mai multă valoare decât rugăciunea mahomedanului? Și pentru creștinătatea de nume poate fi aplicat cuvântul serios al prorocului Isaia: „Poporul acesta se apropie cu gura lor și Mă onorează cu buzele lor, dar inima lor este departe de Mine și temerea lor de Mine este o poruncă învățată de la oameni” (Isaia 29.13; compară cu Matei 15.7-9). Câtă lucrare a buzelor și în mijlocul creștinătății! Câtă recitare din obișnuință a rugăciunilor învățate pe dinafară! De câte ori nu este rostită papagalicește, curat din obișnuință, chiar și minunata rugăciune a Domnului, așa-zisa „Tatăl nostru”! În locul acesta nu va fi discutat în ce măsură această rugăciune, dată de Domnul ucenicilor, se potrivește pentru timpul prezent. Dar, în orice caz, nu există nicio îndoială, că ea este suficient de des rostită cu și fără chibzuință la ocazii unde nu este deloc potrivită. Dar Dumnezeu Tatăl caută închinători care Îl vor „adora în duh și în adevăr”, închinători care nu vor spune rugăciuni pe de rost din obișnuință, ci vor striga către El din adâncul inimii lor, călăuziți de Duhul Sfânt. Numai cine se roagă astfel este un închinător adevărat, despre rugăciunea căruia se spune: „Rugăciunea celor drepti este desfătarea Sa” (Proverbe 15.8.).

Bieții mahomedani orbi și toți creștinii de nume nu știu nimic despre rugăciunea adevărată. Secretul și minunatul privilegiu ale unei astfel de rugăciuni le cunoaște numai acela care Îl numește pe Dumnezeu Tatăl său în Isus Hristos. Numai el poate să ridice „mâini sfinte, fără mânie și fără îndoială”. El se poate apropia de Dumnezeu cu toată încrederea credinței și să vorbească cu El, așa cum vorbește un copil cu tatăl său.

Cunoști tu ceva din încântarea acestui privilegiu, dragă cititorule? O, este frumos să te apropii de Dumnezeu mare și sfânt, dar și de Dumnezeu îndurător și credincios! Firește, există și aici deosebiri. Și credinciosul are ceasuri în care nu știe cum și ce să vorbească, atunci când buzele par să fie pecetluite. Dar Cel care cercetează inimile cunoaște toate trebuințele noastre. Duhul Său îi talmăcește într-un fel suspinul inimilor noastre și El răspunde la acesta așa cum este cel mai bine pentru noi.

Se mai întâmplă și că rugăciunilor noastre nu li se răspunde așa cum dorim și sperăm noi. Dar aceasta nu trebuie să ne descurajeze. Poate că cerem în rugăciune de la Dumnezeu lucruri care ne sunt dăunătoare, ca un copil care îi cere mamei un cuțit ascuțit. Dar cum mama grijulie îi refuză copilului ceea ce i-ar putea aduce daune și îi dă ce îi este de folos, tot așa face și Dumnezeu cu iubiții Săi copii, atât de scump câștigați.

Deci, să cerem liniștiți, în credință, fără să ne îndoim, cu o încredere simplă. Niciodată nu va lăsa Dumnezeu credința să se facă de rușine. Să ni-i luăm ca exemplu pe cei patru bărbați care l-au adus înaintea Mântuitorului pe prietenul lor artritic. Domnul le-a văzut credința și a răspuns.

Să nu uităm nici mulțumirea când cerem. Părinții se bucură când copiii lor nu doar cer, ci și mulțumesc. La fel și Tatăl nostru din cer.

Dar ca nimeni să nu creadă că Dumnezeu ascultă numai rugăciunile copiilor Săi, care se apropie de El în Isus Hristos, vreau să remarc la încheiere, că Dumnezeu ascultă întotdeauna cu plăcere dacă se strigă către El dintr-o inimă sinceră. Invitația Sa: „Cheamă-Mă în ziua necazului; Eu te voi salva și tu Mă vei glorifica!” [Psalmul 50.15] este emisă fără restricții. Oricine poate să se folosească de acest cuvânt încurajator, iar cine o face, îi va afla puterea. Dar cel mai cu plăcere ascultă Dumnezeu când îngrijorarea îl face pe om să strige către El pentru iertarea păcatelor sale și pentru mântuire. Atunci nu poate să tacă deloc. Căci este voia Sa ca omul să nu piară, ci să fie mântuit. „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă.” (Ioan 3.16)

Titlul original: „Des Mohammedaners Gebet”
din *Samenkörner (Neue Folge 20) 1926*